

رضوان دختران

مدرسه‌ای پر از جنب و جوش

محبوبه محمدحسین پور
معاون دوره‌ی ابتدایی

دبستان دخترانه‌ی رضوان مدرسه‌ای دولتی است در استان کردستان در شهرستان مریوان. خانم هلاله حیدری، معاون آموزشی این مدرسه، تماسی تلفنی با دفتر مجله برقرار کرد و روش فرستادن ایده به دفتر مجله را پرسید. ایشان از همکاری بسیار تعریف کرد و از فعالیت‌های ساده اما کاربردی آن‌ها در کلاس درس گفت. همچنین از همراهی‌های گلاله حیدری، مدیر مدرسه، سخن گفت. دبستان رضوان با ۳۴۸ دانش‌آموز، ۱۲ کلاس درس دارد: سه کلاس در پایه‌ی اول، سه کلاس در پایه‌ی دوم، پنج کلاس در پایه‌ی سوم و یک کلاس در پایه‌ی چهارم. فرصت و صفحات محدود مجله امکان انعکاس فعالیت‌های همه‌ی آموزگاران مدرسه را ندارد. ما به‌منظور ایده‌دادن به همکاران آموزگار، تنها با چند عزیز صحبت کرده‌ایم. در ضمن، در بخش تجربه‌های این شماره، تجربه‌هایی از چند آموزگار همین مدرسه را هم آورده‌ایم.

خانم گلاله حیدری درباره‌ی مدرسه و فعالیت‌های خلاقانه‌ی همکارانش می‌گوید:

گلاله حیدری هستم؛ مدیر مدرسه. کارشناس ارشد تاریخ و فلسفه. ۲۳ سال سنات خدمت دارم. مدرسه‌ی ما از مدرسه‌های پرتعداد منطقه است. اولویت کاری مدرسه پرورش روح انسانی، و آموزش مهارت‌های زندگی در قالب چالش‌ها و برنامه‌های انگیزشی و زیست‌محیطی است. در این مدرسه هیچ‌گونه رقابتی وجود ندارد و تمام کارها تیمی انجام می‌شوند. آموزش مهربانی به کودکان و حل چالش‌ها از ارکان اولویت‌دار مدرسه هستند.

با پیشنهاد روان‌شناس و مشاور کودک و نوجوان و به‌منظور تقویت اعتماد به نفس و خودباوری دانش‌آموزان، با همکاری شبکه‌ی استان کردستان چند پروژه انجام دادیم و نمونه‌هایی عالی از ناهنگ (کلیپ)‌های زیبای دانش‌آموزان دریافت کردیم. برگزاری مسابقه‌ی داستان‌خوانی و قصه‌گویی برای تقویت مهارت‌های شنیداری و تفکر و بهبود مهارت کلامی و تقویت نیروی تخیل و خلاقیت از دیگر فعالیت‌های همکاران ماست.

برای آشنایی با فعالیت‌ها، با آموزگاران مدرسه‌مان صحبت کنید. همراهی خانم هلاله حیدری، معاون مدرسه، در اجرای ایده‌ها و خلاقیت‌های همکاران بسیار راهگشاست. خانم نرگس حکیمی، معاون پرورشی مدرسه هم کمک حال ماست.

شمسی نوری؛

یکی از آموزگاران پایه‌ی اول

من در کلاس ۲۹ دانش‌آموز دارم. برای تشویق آن‌ها به درس و علاقه‌مند کردنشان، روش‌ها و فعالیت‌های بسیاری را آزموده‌ام. برای مثال، درس فارسی را با ریاضی تلفیق می‌کنیم و دانش‌آموزان را در نوشتن بخش‌ها و صداهای کلمات تشویق می‌کنیم. برای این کار، ایده‌ی بخش‌های کفش دوزکی را اجرا کرده‌ایم. به این ترتیب که بخش‌های هر کلمه را با دو رنگ سیاه و قرمز مشخص می‌کنیم. برای مثال، بخش اول یک کلمه‌ی سه‌بخشی را با مداد سیاه، بخش دوم را با مداد قرمز و باز هم بعدی را باز هم با مداد سیاه می‌نویسیم؛ یک در میان. همین کار ساده بخش کردن را برای دانش‌آموز آسان‌تر می‌کند. به این ترتیب، ساحت زیبایی‌شناسی را تربیت می‌کنیم، از طبیعت در ایده‌پردازی الهام می‌گیریم و مفهوم الگو و الگویابی را بسط می‌دهیم.

نتیجه چیزی نیست جز شکوفایی خلاقیت و ابتکار دانش‌آموزان؛ جلب علاقه و انگیزه‌ی بیشتر به نوشتن؛ آشناسدن با رنگ‌های رنگین کمان و ترتیب آن‌ها.

پری فردوسی؛ یکی از آموزگاران پایه‌ی سوم

در ابتدای مجازی‌شدن مدرسه‌ها، کار خیلی سخت بود، اما سعی کردیم بچه‌ها را با خودمان همراه کنیم. به آنجا رسیدیم که حتی به صورت مجازی جشن تکلیفشان را گرفتیم. جشن جدول ضرب برگزار کردیم و بچه‌ها گزارش‌های دیدارشان از مکان‌هایی را که قبلاً رفته بودند، به صورت فیلم و عکس تدوین کردند. اگر معلم معلمی بداند، در شرایط سخت هم آموزش را پیش می‌برد و ما این را تجربه کردیم. برای آموزش کاردستی‌های ساده و دخترانه، کیسه‌ی پارچه‌ای خرید نان درست کردیم؛ با نیم‌متر پارچه‌ی گل‌دار و مقاوم، یک متر پارچه‌ی ساده و ۸۰ سانت دکمه‌ی نواری، و نخ و سوزن. استفاده از این کیسه کمک می‌کند طبیعت کمتر آلوده شود، نان بهداشتی‌تر حمل شود و بچه‌ها کار عملی را بیاموزند. در فعالیتی دیگر، جعبه‌ی نظم درست کردیم. این ایده را از یکی از مجله‌های رشد دانش‌آموزی الهام گرفتیم. با مقداری کاغذ رنگی، کاغذ کادو، چسب مایع، قیچی و رنگ، جعبه‌ی یک کفش را به شکل آدمک تزئین کردیم. از خود جعبه به عنوان بدن آدمک بهره بردیم. و با در آن سر را ساختیم. بخش‌های بدن آدمک را با کاغذ رنگی و مقوا درآوردیم و به بدن چسباندیم.

شیوا نادری؛ یکی از آموزگاران پایه‌ی دوم

هر معلم به اقتضای حساسیت و اهمیت خاص دوران ابتدایی لازم است از خصوصیات و ویژگی‌های کودکان این دوره شناخت لازم و کافی داشته باشد. مهم‌ترین این ویژگی‌ها برای معلمان، آگاهی از ویژگی‌های شناختی، عاطفی و اجتماعی است، و صد البته توجه به تفاوت‌های فردی دانش‌آموزان.

من در ارتباط با کودکان این سن، عینی‌گرایی و انگیزه‌ی زیادشان را برای یادگیری و کنجکاوی دیده‌ام. آن‌ها انرژی زیادی دارند و معمولاً یکجا بند نمی‌شوند. مدام در جنب‌وجوش هستند و به بازی علاقه دارند. دلشان می‌خواهد حرف بزنند و اتفاقات روزمره را تعریف کنند. به شادی و تنوع، و به گوش شنوای معلم و دوستان نیاز دارند.

با توجه به این ویژگی‌ها، برای جذاب کردن کلاس باید روش‌های متنوعی به کار برد. در عین اینکه باید تعاملی دوطرفه بین معلم و دانش‌آموزان برقرار باشد. دانش‌آموزان فعال باشند و فقط معلم انتقال دهنده‌ی اطلاعات نباشد و نقش هدایت‌گری داشته باشد. اما جمعیت زیاد در کلاس، کیفیت آموزش را تحت تأثیر قرار می‌دهد. امید است در راه آموزش کودکان بهترین راه‌ها و روش‌ها را در پی بگیریم.